

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 5. februar 1987 *

Høje Domstol.

1. Sagsøgeren i den foreliggende sag — den tyske stålvirksomhed Dillinger Hüttenwerke AG — har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 12. juni 1985, hvori Kommissionen afviste, at artikel 14 A i Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984¹ — om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien — kunne finde anvendelse over for sagsøgeren.

A — 2. Artikel 14 A, stk. 1 og 2, i beslutning nr. 234/84 bestemmer, at stålvirksomheder på visse betingelser kan indrømmes tilpasninger af kvoterne, såfremt forholdet inden for en given produktgruppe mellem referenceproduktionerne og produktionsmulighederne som følge af stedfundne lukninger er øget med mindst 5% i forhold til værdien pr. 1. oktober 1982 eller værdien ved den seneste kvartalsmæssige tilpasning.

3. Stk. 4 i den nævnte artikel 14 A angiver de forudsætninger, der skal være opfyldt, for at en virksomhed efter bestemmelsen kan indrømmes en kvoteforøgelse. Det kræves, at virksomheden

— ikke har foretaget kapacitetsudvidelser efter den 1. juli 1983,

— ikke efter den 1. oktober 1982 har foretaget anlægslukninger, der har medført

en væsentlig forøgelse af udnyttelsesgraden,

— har sikret sin levedygtighed uden struktureltilpasninger.

4. Det kræves ligeledes, at virksomheden i tolv måneder forud for det pågældende kvartal

— ikke har modtaget støtte, der er godkendt af Kommissionen, til dækning af driftstab,

— ikke er blevet pålagt sanktioner for overtrædelse af prisreglerne, eller den har betalt eventuelt pålagte bøder.

B — 5. Ved skrivelser af 23. marts, 26. juli og 16. oktober 1984 samt af 15. januar og 16. april 1985 anmodede sagsøgeren i henhold til artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 om tilpasning af kvoterne for produkter i gruppe II for hvert enkelt kvartal i perioden fra begyndelsen af 1984 til og med andet kvartal 1985.

6. I svarskrivelsen af 12. juni 1985 gav Kommissionen følgende begrundelse for, at den ikke kunne imødekomme ansøgningerne:

— såfremt betingelserne i artikel 14 A i beslutning nr. 234/84/EKSF er opfyldt, kan Kommissionen tildele bestemte til lægskvoter. Dette forudsætter dog, at den pågældende virksomhed allerede er omstruktureret, og at den følgelig ikke længere har behov for støtte;

* Oversat fra portugisisk.

1 — EFT L 29 af 1.2.1984.

— [Deres omstruktureringsplan] er meddelt Kommissionen ved skrivelse af 30. januar 1984 fra Forbundsrepublikken Tysklands regering. Planen omfatter lukning af produktionsanlæg i 1985 samt ydelse af støtte. Det kan derfor ikke antages, at [Deres virksomhed] allerede er omstruktureret.

7. I den skrivelse fra den tyske regering, som Kommissionen henviser til, anmodede regeringen bl. a. Kommissionen om endelig tilladelse til — i henhold til Kommissionens beslutning 83/392/EKSF af 29. juni 1983 om støtte, som Forbundsrepublikken Tysklands regering påtænker at yde til jern- og stålindustrien² — at udbetale visse nærmere angivne støttebeløb til den sagsøgende virksomhed med henblik på finansieringen af dennes omstruktureringsplan. Den 7. maj 1984 afgav Kommissionen en positiv udtalelse om planen. I udtalelsen havde Kommissionen taget hensyn dels til, at planen på én gang forbedrede produkterne, overfladekvaliteten, tolerancerne og målene, således at den sagsøgende virksomhed kunne tilpasse sig ændringer i efterspørgslen, dels til, at planen desuden indebar en nedsættelse af produktionskapaciteten for tykke plader på i alt 360 000 tons pr. år. Den 2. maj 1985 gav Kommissionen tilladelse til, at støtten blev ydet sagsøgeren.

8. Sagsøgeren har fremført to anbringender til støtte for, at beslutningen er ugyldig: at artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 er tilsidesat, og at begrundelsespligten i henhold til EKSF-traktatens artikel 15 ikke er opfyldt. I realiteten er de to anbringender snævert forbundne, idet de begge vedrører den i beslutningen givne begrundelse, set i forhold til betingelserne i artikel 14 A.

² — EFT L 227 af 19.8.1983.

9. Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at Kommissionen i den anfægtede beslutning udelukkende har afvist at tilpasse kvoterne med henvisning til, at der var planlagt visse omstruktureringsforanstaltninger og i det øjemed også var ansøgt om støtte. Ud fra ånden bag og formålet med artikel 14 A, stk. 4, er en sådan begrundelse ukorrekt, da tildeling af tillægskvoter udtrykkeligt kræver, at virksomhedens *levedygtighed er sikret selv uden strukturtilpasninger*. Formålet med bestemmelsen er således ikke at afskære alle virksomheder, der omstruktureres, fra at være omfattet af bestemmelsen, men kun de virksomheder, som er tvunget til at foretage omstruktureringsforanstaltninger med henblik på at være levedygtige uden støtte efter omstruktureringen og navnlig efter anlægslukninger.

10. Selv om det antages, at Kommissionen i beslutningen stiltiende har lagt til grund, at den sagsøgende virksomheds levedygtighed ikke var sikret uden strukturtilpasninger, er beslutningen efter sagsøgerens opfattelse utilstrækkeligt begrundet, da Kommissionen ikke har foretaget en omhyggelig vurdering af virksomhedens økonomiske forhold i almindelighed.

11. I så fald ville Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse være nået frem til, at virksomheden ud fra sin solide position på stålmarkedet og dens positive resultater siden 1978 (bortset fra 1983, hvor virksomheden havde særlige, konjunkturbestemte problemer) utvivlsomt var levedygtig.

12. De omstruktureringsforanstaltninger, virksomheden gennemførte — og hvor Kommissionen gav regeringen tilladelse til

at yde støtte med henblik på deres finansiering — havde således ifølge sagsøgeren ikke til formål at genoprette virksomhedens levedygtighed, men at konsolidere den samt styrke dens konkurrenceevne gennem koncentration af produktionen på kvalitetsprodukter og modernisering ved hjælp af investeringer i avanceret teknologi.

13. Sagsøgeren har anført, at de nævnte investeringer i øvrigt ikke medførte anlægslukninger, men derimod modernisering og omstilling af produktionen til produkter uden for kvoteordningen. Sagsøgeren har derfor i perioden 1980 — ultimo 1985 ansat yderligere 500 medarbejdere.

14. Sammenfattende har sagsøgeren anført, at virksomhedens levedygtighed — som anerkendt af tjenestemænd ved Kommissionen og et medlem af Kommissionen — er sikret uden strukturtilpasninger, da virksomhedens anlæg er blandt de »mest konkurrencedygtige i Fællesskabet«.

C — 15. Kommissionen har først henvist til ånden bag og formålet med artikel 14 A. Efter bestemmelsen kan der på visse betingelser som en udligningsforanstaltning indrømmes visse tillægskvoter til virksomheder, der ikke har behov for en omstrukturering, det vil sige, at de ikke behøver at gennemføre anlægslukninger for at blive konkurrencedygtige og derfor ikke har opnået støtte eller tillægskvoter i henhold til artikel 14 B i beslutning nr. 234/84.

16. Det har været den omstændighed, som Kommissionen ville fremhæve, da den i begrundelsen i den anfægtede beslutning benyttede den samme formulering, som anvendes i betragtningerne til beslutning nr. 2177/83/EKSF, der gik forud for beslutning nr. 234/84, vedrørende artikel 14 A (»virksomheder [der] allerede er omstrukturerede og således ikke mere modtager støtte«). Ifølge Kommissionen har den for-

mulering således i begge de to tilfælde den samme betydning som at sikre virksomhedens levedygtighed uden strukturtilpasninger.

17. Herved henviste Kommissionen i øvrigt også til forholdet mellem kvoteordningen og de »støtteregler« for jern- og stålindustrien, der blev indført ved Kommissionens beslutning nr. 2320/81/EKSF af 7. august 1981.

18. Den beslutning kan kun finde anvendelse på virksomheder, som blandt andet »har taget skridt til at gennemføre et sammenhængende strukturuømlægningsprogram«, som skal kunne »genoprette virksomhedernes konkurrenceevne og gøre dem finansielt levedygtige uden støtte under normale markedsvilkår«.

19. Med henvisning til den bestemmelse gav Kommissionen ved skrivelse af 2. maj 1985 tilladelse til frigivelse af forbundsregeringens støtte til sagsøgeren på grundlag af den af sagsøgeren forelagte omstruktureringsplan. I tilladelsen anførte Kommissionen, at ud fra de oplysninger, som sagsøgeren havde givet i dens spørgeskemaer af økonomisk karakter, var der »store chancer for, at Dillinger Hüttenwerke AG på normale markedsvilkår inden 1986 vil kunne genskabe sin økonomiske levedygtighed uden yderligere støtte«.

20. Selv om Kommissionen anerkendte, at den sagsøgende virksomhed i forhold til andre stålvirksomheder er en moderne virksomhed, der har opnået gode resultater, og at de foretagne investeringer medførte tekniske innovationer, var den sagsøgende virksomhed efter Kommissionens opfattelse trods alt en virksomhed, hvis levedygtighed ikke var sikret uden strukturtilpasninger, idet Kommissionen ellers ikke ville have givet tilladelse til den pågældende støtte.

D — 21. Hvorvidt Kommissionens synspunkt er holdbart, afhænger i det væsentlige af, om der faktisk er en sammenhæng mel-

lem kvoteordningen og støttereglerne, og om det derfor er berettiget at fortolke kvotebestemmelserne i lyset af »støttereglerne«, hvilket sagsøgeren har bestridt.

22. Domstolen har allerede behandlet det spørgsmål i dommene i Finsider- og Krupp og Thyssen-sagerne, der begge blev afsagt i 1985³.

23. I førstnævnte dom⁴ hedder det, at formålet med støttereglerne og kvoteordningen »er det samme, nemlig at fremme den strukturomlægning, der er nødvendig for at tilpasse produktionen og produktionskapaciteten til den forventede efterspørgsel, og at genoprette den europæiske jern- og stålindustri konkurrencedygtighed«.

24. I dommen i Krupp og Thyssen-sagen⁵ fastslog Domstolen: »Formålet med begge de omhandlede ordninger er således at fremme omstruktureringen, selv om de er hjemlet ved forskellige bestemmelser og kriterierne for deres anvendelse er forskellige. Der er derfor ikke noget vilkårligt eller diskriminerende i, at oplysninger, der tilvejebringes i forbindelse med anvendelsen af den ene ordning, benyttes som kriterier ved anvendelsen af den anden«.

25. Ved definitionen af kriteriet levedygtighed uden strukturelle tilpasninger i henhold til artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 var Kommissionen derfor principielt berettiget til at anvende de samme metoder som dem, den anvendte ved vurderingen af det samme begreb i forbindelse med en anvendelse af artikel 2, stk. 1, i støttereglerne.

26. Nu var forholdet imidlertid det, at den sagsøgende virksomhed forelagde et struk-

turomlægningsprogram, til hvis finansiering den ansøgte om statsstøtte.

27. Kommissionen gav tilladelse til en sådan støtte i henhold til artikel 2 i støttereglerne, da, som det hedder i tilladelsen, de i den nævnte bestemmelse angivne betingelser var opfyldt, nemlig at

- virksomheden havde forelagt et strukturomlægningsprogram;
- programmet indebar en »uigenkaldelig nedbringelse« af produktionskapaciteten for plader gennem demontering af en ovn og lukning af et anlæg til fremstilling af kvarto-plader på et valseværk, hvor der fremstilles svære plader;
- den også omfattede en række investeringer med henblik på forsknings- og udviklingsaktiviteter og indførelse af teknologiske innovationer, som skulle føre til en forbedring af produktionens kvalitet og fremstilling af nye produkter;
- gennemførelsen af programmet skulle bidrage til, at der blev »store chancer for, at Dillinger Hüttenwerke AG på normale markedsvilkår inden 1986 kunne genskabe sin økonomiske levedygtighed uden yderligere støtte«.

28. Kommissionen anmodede imidlertid om, at der i de halvårsrapporter, den sagsøgende virksomhed skulle tilstille den, blev givet »oplysninger om, hvilke foranstaltninger Dillinger Hüttenwerke AG havde truffet med henblik på at genoprette sin økonomiske levedygtighed«, idet Kommissionen kunne kræve, at videre støtteudbetalinger blev indstillet, eller opstille yderligere betingelser med hensyn til virksomhedens omstrukturering, hvis det af halvårsrapporterne »måtte fremgå, at det måtte anses for tvivlsomt, om virksomheden kunne genskabe sin levedygtighed inden udgangen af 1985«.

29. Virksomheden havde således efter Kommissionens opfattelse behov for en om-

3 — Domme af 15. januar 1985 i sag 250/83, Finsider mod Kommissionen, Sml. s. 131, på s. 152, og af 15. oktober 1985 i de forenede sager 211 og 212/83, 77 og 78/84, Krupp og Thyssen mod Kommissionen, Sml. s. 3409.

4 — Sag 250/83, Finsider, jfr. ovenfor, præmis 9.

5 — Forenede sager 211 og 212/83, 77 og 78/84, Krupp og Thyssen, jfr. ovenfor, præmis 34.

strukturering for at kunne genoprette sin levedygtighed, for kun af den grund havde Kommissionen givet tilladelse til udbetaling af den støtte, den sagsøgende virksomhed havde ansøgt om til gennemførelse af strukturomlægningsprogrammet.

30. Når Kommissionen har overført disse synspunkter på anvendelsesområdet for artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 og således på vurderingen af de heri opstillede betingelser, har den blot ladet den snævre logiske sammenhæng mellem støttereglerne og kvoteordningen, som Domstolen allerede har anerkendt, komme til udtryk.

31. I duplikken har Kommissionen endvidere anført, at begrebet *levedygtighed*, der er anvendt i støttereglerne og i artikel 14 A, er en teknisk term, og at den ved anvendelsen af begrebet har udviklet en matematisk metode, hvis resultater den i sagsøgerens tilfælde ikke fandt det hensigtsmæssigt at anføre i den anfægtede beslutning, idet dog de kriterier og forudsætninger, den har lagt til grund, var omtalt i den tolvte, trettende og fjortende beretning om konkurrencepolitikken, og således ikke har kunnet være ukendte for sagsøgeren.

32. Kommissionen har anført, at den ved vurderingen af, om en virksomhed kan genskabe sin levedygtighed, for alle virksomheder anvender de samme kriterier, idet den ud fra de forventninger, der fremgår af de »generelle målsætninger« vurderer, om virksomhederne vil være i stand til at opnå de nødvendige overskud til dækning af deres samlede produktionsomkostninger, herunder afskrivninger, finansieringsomkostninger og en vis minimal forrentning af egenkapitalen.

33. Kommissionen har i den forbindelse yderligere anført, at den ved sin vurdering

ikke lægger de resultater til grund, der tidligere er opnået på et marked med en række offentlige reguleringer (kvoter, prisordninger, importrestriktioner), men de resultater, som virksomhederne efter alt at dømme ville opnå på et frit marked, som måtte forventes at være etableret fra og med 1986.

34. Det er her interessant at konstatere, at Kommissionen som det væsentligste kriterium ved anerkendelsen af, om en virksomhed er levedygtig uden strukturtilpasninger, fastsatte en mindsteforrentning af egenkapitalen for 1986 på 3,5%.

35. Ud fra de oplysninger, sagsøgeren havde givet i omstruktureringsprogrammet og de økonomiske spørgeskemaer foretog Kommissionen herefter beregningerne vedrørende spørgsmålet om den sagsøgende virksomheds levedygtighed fra og med 1986 for at kunne træffe afgørelse med hensyn til tilladelsen til at udbetale den ansøgte støtte.

36. Den således foretagne undersøgelse førte til, at den sagsøgende virksomheds levedygtighed efter Kommissionens opfattelse kun »akkurat« kunne anses for sikret, når de planlagte investeringer og de fastsatte støttebeløb for 1986 blev taget i betragtning, idet overskuddet var mindre end det overskud, der ville have givet virksomheden en forrentning af egenkapitalen på 3,5% (21,8 mio DM i stedet for 24 mio DM).

37. I øvrigt ville den sagsøgende virksomhed have haft et underskud på 43,2 mio DM, hvis den ikke havde gennemført omstruktureringsforanstaltninger, og overskuddet ville kun have andraget 15,8 mio DM, hvis den havde gennemført de nævnte foranstaltninger uden nogen former for støtte.

38. Det var resultaterne af den beregning, Kommissionen overførte til kvoteordningen,

da den afviste at lade artikel 14 A finde anvendelse i forhold til sagsøgeren.

E — 39. Som allerede nævnt har Domstolen allerede fastslået, at bestemmelserne i de to ordninger kan fortolkes på samme måde, da de har samme formål.

40. I dette tilfælde opstår dog visse særlige problemer.

41. For det første er den terminologi, der er anvendt i de relevante bestemmelser, ikke helt den samme i de to ordninger.

42. I artikel 14 A, stk. 4, tales der om *levedygtighed*, der er sikret uden strukturtilpasninger; i støttereqlernes artikler 1 og 2 omtales programmer, der skal kunne genoprette virksomhedernes *konkurrenceevne* og gøre dem *finansielt levedygtige* uden støtte.

43. I den tyske version af de nævnte bestemmelser anvendes således begreberne »Lebensfähigkeit« (svarende til »viabilité« i den franske tekst) og »Rentabilität« (svarende til »financièrement viables« i den franske version).

44. Også i den italienske version hedder det henholdsvis »possa continuare la sua attività« og »rendere l'efficienza finanziaria dell' impresa«.

45. Det er imidlertid betegnende, at der i artikel 2 i støttereqlernes engelske version ikke tales om »profitability«, men om »making it financially viable«.

46. Fællesskabsinstitutionerne skal fortolke og anvende de fællesskabsretlige bestemmelser ensartet, uanset de enkelte sproglige versioner.

47. Dette er imidlertid kun muligt, såfremt man lægger objektive fortolkningskriterier til grund.

48. Hvis man imidlertid ville foretrække en fortolkning af artikel 14 A, hvorefter den italienske eller endog den tyske syntes at være den mest rimelige, måtte man således lægge et subjektivt synspunkt til grund, da »fortsat drift« eller »levedygtighed« for en virksomhed, der ikke er »rentabel«, men heller ikke truet af konkurs, i meget høj grad afhænger af parthavernes vilje.

49. I øvrigt skal, som Domstolen har fastslået, »en bestemmelse i tilfælde af uoverensstemmelse mellem de sproglige versioner... fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i«⁶.

50. Der er ingen tvivl med hensyn til, hvorledes Kommissionen fortolker begrebet levedygtighed (eller finansielt levedygtig) i forbindelse med støtteordningen.

51. Ud fra formålet med artikel 14 A, således som det er efter Kommissionens opfattelse, som jeg deler, men også ud fra det fælles formål med støtteordningen og kvotesystemet, er der ikke materielt nogen grund til, at Kommissionen ikke også i det sidste tilfælde lægger de samme kriterier til grund. Der er i øvrigt tale om generelle kriterier, som kan anvendes over for alle virksomheder, og hvis definition utvivlsomt er omfattet af Kommissionens skøn, idet Kommissionen som institution er ansvarlig for forvaltningen af begge de to ordninger.

52. Fællesskabslovgiver har selv erklæret, at artikel 14 A retter sig til virksomheder, der »allerede er omstrukturerede og således ikke mere modtager støtte«, og lovgiver har indrømmet de pågældende virksomheder en udli gning i forhold til de virksomheder, der

6 — Dom af 28. marts 1985 i sag 100/84, Kommissionen mod Det forenede Kongerige, Sml. s. 1169, præmis 17.

som følge af anlægslukninger har forbedret deres udnyttelsesgrad.

53. For de virksomheder, der har en omstrukturingsplan, der er godkendt af Kommissionen, hjemler artikel 14 B mulighed for at yde tillægskvoter, så at virksomhederne tilskyndes til hurtigt at foretage alle de planlagte lukninger.

54. For den sagsøgende virksomhed forelå der en omstrukturingsplan, der, som sagsøgeren selv har indrømmet, indebar en begrænsning af produktionskapaciteten; da virksomheden havde modtaget støtte med henblik på at blive finansielt levedygtig under *normale markedsvilkår*, opfyldte den således ikke betingelserne for at være omfattet af artikel 14 A.

55. Det var den fortolkning af artikel 14 A, der ud fra betragtningerne til beslutning nr. 2177/83 entydigt måtte anlægges.

56. I beslutning nr. 234/84 foretoges dog visse ændringer af ordlyden af artikel 14 A.

57. Til trods herfor har Kommissionen fastholdt en uændret fortolkning.

58. Den omstændighed, at fællesskabslovgiver — i modsætning til, hvad der skete med andre bestemmelser, navnlig artikel 14 B — ikke fandt det nødvendigt at forklare grundene til de nævnte ændringer i betragtningerne til beslutningen, kan tages som et tegn på, at lovgiver ikke tillagde dem en sådan betydning, at den tidligere fortolkning af bestemmelsen, hvis formål fortsat er de samme, herved blev ændret.

59. Efter min opfattelse har sagsøgeren derfor ikke godtgjort, at Kommissionen har handlet fejlagtigt ved at fortolke begrebet »levedygtighed uden strukturtilpasninger« på samme måde som i forbindelse med støttereqlernes artikel 2.

60. Med en sådan fortolkning tages der for mig at se bedst hensyn til ordningens funktion set under ét.

61. Kun såfremt der foreligger vægtige grunde, må identiske begreber i de to ordninger fortolkes forskelligt; og desuden måtte det kræves, at en sådan dualitet utvetydigt fremgår af bestemmelsernes ordlyd, hvilket ikke er tilfældet her.

62. Endelig er det efter min vurdering rigtigt at sammenholde begrebet »strukturtilpasninger« i artikel 14 A med, at der foreligger et strukturomlægningsprogram, for i modsat fald kunne begrebet få en for vid betydning og således gøre anvendelsen af bestemmelsen umulig.

F — 63. Som vi har set, har sagsøgeren dog anført, at begrundelsen i Kommissionens beslutning efter ordlyden ikke er tilstrækkelig tydelig, og at beslutningen derfor er utilstrækkeligt begrundet. Kommissionen har således kun henvist til, at der var planlagt omstrukturingsforanstaltninger, men ikke taget stilling til den eneste virkelige afgørende forudsætning, nemlig spørgsmålet om levedygtighed uden strukturtilpasninger. Under alle omstændigheder indeholder den anfægtede beslutning ifølge sagsøgeren ingen henvisninger til de beregninger eller kriterier, som kunne foranledige Kommissionen til at antage, at den sagsøgende virksomheds levedygtighed ikke er sikret uden strukturtilpasninger.

64. Heroverfor har Kommissionen anført, at meningen med beslutningen er forståelig også uden de beregninger, der er lagt til grund.

65. Når Kommissionen ved henvisningen til behovet for omstrukturering og ydelse af støtte har anvendt de samme begreber, som findes i betragtningerne til beslutning nr. 2177/83, har den netop villet angive, at virksomhedens levedygtighed ville være sikret uden en sådan omstrukturering.

66. Det indses uden videre, at Kommissionen i beslutningen kunne have givet en mere fyldestgørende begrundelse, der i mindre grad kunne fremkalde misforståelser hos adressaten.

67. Henvisningen til omstruktureringsplanen, anlægslukninger og til ydelse af støtte gav imidlertid de nødvendige oplysninger for, at sagsøgeren kunne få kendskab til grundene til afslaget på ansøgningen, i lyset

af betingelserne efter artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 (som udtrykkeligt er nævnt) og også i forhold til støtteordningen.

68. Jeg mener derfor, at begrundelsen ikke er af en sådan art, at den fratog den sagsøgende virksomhed muligheden for at efterprøve, om artikel 14 A i beslutning nr. 234/84 blev anvendt korrekt over for den, og heller ikke forhindre Domstolen i at udøve sin kontrolfunktion⁷.

G — 69. Da ingen af de to anbringender således kan lægges til grund, skal jeg sammenfattende foreslå, at Kommissionen frifindes i den af Dillinger Hüttenwerke anlagte sag, og at sagsøgeren i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes til at betale sagens omkostninger.

7 — Se dom af 28. oktober 1981 i de forenede sager 275/80 og 24/81, Krupp mod Kommissionen, Sml. s. 2489 og 2490, på s. 2512 og 2513.